

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českokobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Milé sestry, milí bratři,

právě se nacházíme v postním období. Sama jsem nebyla v postní tradici náležitě vychována, a tak jsem poslední roky dost usilovně přemýšlela – jak s tímto časem k duchovnímu usebrání naložit? Výsledkem tohoto úsilí byla celá řada pokusů o půst bez masa, bez nakupování, bez facebooku, bez alkoholu, bez bílého cukru, bez potřeby mít poslední slovo, bez másla i bez auta... Nutno říci, že neúspěšných.

Po takových předčasně ukončených postech přicházely téměř vždy pocity selhání, neschopnosti a pramálo chuti „to“ zase příště zkusit.

Ale pak jsem si začala všimnout, že jsou i lidé, kteří se postí s radostí a bez pocitů viny, když se něco poruší. Díky nim jsem pochopila, že půst není nějaké předsevzetí. Podstata postu není v tom, co si odepřeme. Ani v tom, co v rámci přípravy na Velikonoce či Vánoce „vydržíme“.

Půst může být obdobím radosti. Obdobím, kdy si ještě o něco intenzivněji než v běžném každodenním provozu připomínáme Boží milost. Obdobím modliteb, milých setkání, vzájemnosti nebo i štědrosti k druhým. Pokud je půst založený na takové soustředěné intenzitě prožívání dobrého života s Bohem, nemusí být jeho dodržování žádným pocením.

Tohle nahlédnutí mi připomnělo Jelenova slova týkající se dodržování Desatera: „My křesťané dodržujeme Desatero jako projev vděčnosti za to, že nám byla spása darována.“ Ne proto, že bychom dodržováním Desatera usilovali o získání spásy.

A nahlédnutí této obrácené příčinnosti bych chtěla do postního období popřát i vám všem.

Není potřeba něco dodržovat, abychom měli k Bohu blíž. Období přípravy na Velikonoce můžeme prožít radostně – v duchu vděčnosti za to, že Bůh sám se k nám už přiblížil, v soustředění na velikonoční naději.

Řeceno slovy listu Efezským (2, 4 -10):

4 Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, 5 probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! 6 Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, 7 aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. 8 Milostí tedy jste spaseni skrze víru. 9 Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. 10 Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Amen

Anna Pokorná, farářka

Vážení čtenáři, sestry a bratři,

v prvním letošním úvodníku se naše sestra farářka Anička Pokorná zabývá duchovním obsahem období půstu, jímž shodou okolností procházíme v očekávání Velikonoc, hlavního svátku křesťanského roku.

V souvislosti s přípravou Výročního sborového shromáždění, jež se uskuteční v neděli 26. března, přinášíme v tomto čísle Alfý a Omegy zprávu o životě našeho sboru v uplynulém roce, kterou připravila Ester Kopecká. Sestra Ester rovněž přispěla zajímavým rozhovorem s novým členem našeho sboru: Tomáš Duong Tung Anh je etnický Vietnamec, narodil se však již v České republice. Svátost křtu přijal až jako dospělý v září minulého roku.

Poslední dva příspěvky jsou si do jisté míry tematicky blízké - oba se obracejí do historie, oba tematizují pronásledování křesťanských jinověrců ze strany většinové církve. Tragický rozdíl však přináší konkrétní obsah: sestra Žofie Vobrová přibližuje pronásledování protestantských hugenotů v 18. století, které ovšem do jisté míry ukončilo vydání francouzského tolerančního patentu v podobné době a s podobnými důsledky jako v habsburském Rakousku. Naproti tomu příspěvek sestry Nývltové přináší svědectví historie velmi, velmi současné.

Útisk „jinověrců“ na Ukrajině provádějí na okupovaných územích hlavně příslušníci ruské armády, na dříve již okupovaném Krymu zřejmě místní úřady, ohánějící se autoritou moskevského pravoslavného patriarchátu, který je ovšem dokonale pod vlivem Kremlu.

Jan Horálek

Zpráva o životě sboru ČCE v Praze – Smíchově za rok 2022

V loňském roce měl náš sbor 363 členů, z toho platících salár 110.

V loňském roce zemřeli Petr Bragagnolo († 7. 1. 2022), Vladislav Krotíl († 28. 1. 2022), Vladimíra Pokorná († 22. 2. 2022), Josef Abrhám († 16. 5. 2022), Růžena Bartíčková († 2. 11. 2022), Hana Procházková († 4. 12. 2022) a Věra Matoušková († 2022)

Pokřtěni byli Emílie Borůvková (17. 7. 2022), Antonie Borůvková (17. 7. 2022), Duong Tung Anh (25. 9. 2022) a Maxmilián Rausch (podzim 2022).

Sňatek uzavřeli Andreas Dumalas a Denisa Frantová (24. 6. 2022) – bez církevní příslušnosti.

Faráři sboru byli Anna Pokorná a Maroš Klačko, který od října nastoupil na rodičovskou dovolenou. Od té doby je jedinou farářkou na půl úvazku Anna Pokorná. Staršovstvo sboru v loňském roce zahájilo jednání s několika faráři, protože sestře farářce končí smlouva v září roku 2023.

V březnu loňského roku proběhla volba nového staršovstva. Zvoleni byli Aleš Kratochvíl, Daniel Mikolášek, Pavlína Krupová, Hana Stelzerová, Jana Minaříčková, Ladislav Wagner, Jan Rybář, Kryštof Maláč a Ester Kopecká, náhradníci Jan Horálek a Richard Jenčo. Kurátorkou sboru starší zvolili Ester Kopeckou, která z osobních důvodů na pozici rezignovala, a od října byla kurátorkou sboru zvolena Jana Minaříčková. Místokurátorem je Aleš Kratochvíl.

Administrativní výpomoc ve sborové kanceláři vykonává Alice Brodská Pištorová, pokladnicí je Markéta Tabery, kostelníkem je Kryštof Maláč.

Sbor v roce 2022 zaměstnal celkem 21 zaměstnanců na 35 různých pracovních smluv a dohod, 31 z nich bylo hrazeno z grantů a dotací.

Informace o sboru, bohoslužbách, setkáních a aktivitách jsou zveřejňovány na webových stránkách sboru <http://ccesmichov.cz/>, sbor má také youtube kanál <https://www.youtube.com/@ccesmichov8701> a facebookový profil <https://www.facebook.com/ccesmichov/>

Sborový časopis Alfa a Omega vyšel v minulém roce čtyřikrát, přičemž jeho březnové číslo 101 bylo rozšířeno o charakteristiky kandidátů vzhledem k volbě nového staršovstva na Výročním sborovém shromáždění.

Bohoslužby

Bohoslužby se konají pravidelně v neděli od 9.30 hodin. V roce 2022 se bohoslužby v našem sboru konaly celkem 56×, průměrná účast byla 34 osob. Večere Páně se konala 19krát. Kromě našich farářů nám službou slova posloužilo dalších 17 farářů a kazatelů.

Bohoslužby jsme slavili v lednu a v únoru ve sborové místnosti, v březnu jsme navrátili do nově zrekonstruovaného kostela. Během roku se postupně doplňovaly liturgické předměty. V září byla dokončena křtitelnice a na bohoslužbách na Boží hod jsme slavili kromě příchodu Páně tak trochu i (nekonečně odkládaný) příchod stolu Páně.

Nedělka, děti a učitelé

Nedělní škola se koná každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci. Učiteli nedělní školy jsou manželé Hudcovi, kteří obnovili pravidelné konání nedělky a shrnují aktuální situaci:

„V návaznosti na dokončení rekonstrukce sálu kostela vyvstala otázka obnovení nedělní školy pro děti. Tento program zde dříve fungoval, když jsme se před cca pěti lety přistěhovali a začali jsme navštěvovat Smíchovský evangelický sbor. V mezidobě a době rekonstrukce naše děti povyrostly a chtěli jsme pro ně tuto aktivitu obnovit. Nicméně nebylo mnoho těch, kteří by do toho šli také. Otázku, jak uchopit nedělní školu a případné naše zapojení, jsme si nejprve zodpověděli doma a následně jsme prokonzultovali s Aničkou Pokornou. Po znovuotevření jsme se zapojili aktivně ve výkonu této služby se základnou čtyř dětí. S postupem obnovení prezenčních návštěv bohoslužeb se začaly přidávat další a další děti. V současnosti se ustálila pravidelnost konání nedělní školy (2. a 4. neděle v měsíci) a v tyto neděle je vidět i zvýšený počet dětí v kostele. Program nedělní školy navštěvuje obvykle 8 až 12 dětí. Současně se snažíme oslovovat před bohoslužbou i nové či nárazové návštěvníky. Utvořila se krásná skupinka dětí nejsilnější ve věku 4 až 6 let.

Program si pro děti připravujeme obvykle spontánně, podle aktuálních témat, jako jsou vztahy s kamarády, se sourozenci. Probrali jsme i otázku války. Zařazujeme také témata církevního roku. Např. na den Děkčinění jsme si povídali o darech, které jsme dostali. Mohli jste také v tento den zaznamenat zapojení dětí do Večeře Páně. V adventním čase jsme se věnovali vánoční tematice a místo vánoční hry jsme nacvičili adventní pásmo se spoustou zvířátek. Jak bude program nedělní školy vypadat, se odvíjí podle našich možností, schopností a tématu. Pospolitost dětské skupiny je podpořena i víkendovým setkáním, které vzešlo z iniciativy Krupových již dříve. Společně plánované občasně nedělní procházky také podpořily dětská přátelství. Někteří z nás navštívili mikulášskou nadílku pořádanou KP Smíchov, nebo akci Advent na faře. Uvítáme mezi sebe další dobrovolníky, kteří by se mohli do nedělní školy zapojit.“

Biblické hodiny

Biblické hodiny se konaly pravidelně v úterý od 16 hodin. Na biblické hodiny dochází obvykle skupina přibližně 8 až 12 lidí. Na jaře jsme probírali listy apoštola Pavla, od podzimu jsme začali cyklus věnovaný Janovu evangeliu. Biblické hodiny jsou nejen setkáním nad Písmem, ale i příjemným časem stráveným nad kávou, čajem a občerstvením (díky patří všem, kteří tu a tam něco donesou, zejména pak sestře Libuši Ployharové za její pravidelné občerstvení), při kterém se probírají aktuální společenská témata.

Konfirmandi

V loňském roce byla konfirmována Kateřina Krupová, konfirmace se konala ve sboru ČCE v Ostravě.

Nový běh setkání pro konfirmandy na podzim nezačal, protože v dané věkové skupině nebyli žádní adepti.

Pastorační činnost

O pastorační činnost v našem sboru se hojně a obětavě stará zejména starší generace. Sestra farářka chodí na pastorační návštěvy a udržuje se členy telefonickou i emailovou komunikací. Příležitosti k pastoračním rozhovorům se naskytly také během příprav k různým duchovním obřadům (svatby, pohřby).

Hudba ve sboru, SPZ

Doprovod při bohoslužbách aktuálně koordinuje Pavlína Krupová. Podíleli se na něm kromě ní samotné také Josef Coufal, Jakub Chráska, Marek Hudec, Daniel Mikolášek, Petr Borůvka, Jan Krupa a Jordana Blažková.

Smíchovští příležitostní zpěváci se scházejí téměř pravidelně v pondělí od 18.30 hodin a zpravidla jednou měsíčně doprovázejí zpěvem nedělní bohoslužby. Dvakrát ročně jezdí na soustředění, kde se intenzivně věnují přípravě nových opusů. Kromě pravidelných nedělních vystoupení nastudovali SPZ spolu s přáteli zpěváky a orchestrem Gloria A. Vivaldiho, které zaznělo při slavnostním otevření kostela po rekonstrukci v dubnu a při Noci kostelů v červnu. Při bohoslužbách Na Boží hod vánoční uvedli Missu Brevis J. Pavlici.

SPZQ (kvartet/kvintet) se podílel také na benefičním „Koncertě pro Máňu a Honzu“ pořádaném farností sv. Anežky České na Spořilově.

V rámci Noci kostelů jsme ve spolupráci s AMU v Praze uspořádali také koncert katedry bicích nástrojů. Množství dalších hudebních aktivit se uskutečnilo v režii Komunitního prostoru.

Další setkávání ve sboru a aktivity

V roce 2022 se v našem sboru začala konat **modlitební setkání**. Jako první se na jaře konaly nedělní večerní modlitby, poté se přidala pravidelná modlitební setkání v úterý po biblické hodině s prosbami za mír. Od podzimu mají modlitební setkání nový formát – konají se jednou za dva týdny v úterý od 7.30 hodin. Setkání jsou otevřená všem příchozím. Setkání začínají četbou z Písma (většinou z knihy Žalmů), poté mohou účastníci předložit své modlitební náměty a hovořit o nich s ostatními. Následuje čas na modlitby, které jsou zakončeny společnou Modlitbou Páně.

Konaly se také **sborové brigády**, jejich cílem byl úklid a zvelebení sborových prostor. Jedná se nejčastěji o úklid sborových kuchyní, sborové místnosti, hudebny, zahrady a dalších prostor, aktuálně také zprovoznění místností po rekonstrukci a podobně. I když úklid sborových prostor je pravidelně zajišťován, při sborové brigádě se hodí každá ruka, protože práce je vždy dost.

Náš sbor je také zapojen do **přípravy jídel pro potřebné**; jde o aktivitu, kterou koordinuje pražský seniorát, a přípravu v rámci sboru zajišťuje nejčastěji Eva Mikolášková. Pokud by se někdo chtěl k aktivitě připojit, kontaktujte prosím sestru Mikoláškovou.

Společné pletení adventních věnců se konalo v sobotu 26. listopadu 2022, účast byla hojná.

Pravidelné adventní **společné bohoslužby s DEGP** (Deutschsprachige Evangelische Gemeinde Prag) s vystoupením SPZ a dětí se konaly v neděli 27. listopadu v kostele u Martina ve zdi.

Několikrát se v loňském roce konaly tzv. **sborové brunche**. Na jaře a v létě začalo KP pořádat brunche (z angl. **breakfast + lunch**) po nedělních bohoslužbách. Na podzim se k iniciativě přidal i sbor a po bohoslužbách jsme se několikrát zdrželi i na brzký oběd v předsálí kostela.

Tradiční **adventní sborová večere**, při níž se četla povídka Stalo se v Hürtgenwaldu, se konala 13. prosince.

Bylo také zahájeno setkávání v rámci **klubu pro maminky s dětmi – Studna**. Setkání se konají dvakrát měsíčně, od září navštěvují program čtyři maminky s dětmi (nepravidelně kvůli časté nemocnosti předškolních dětí) a postupně se přidávají další. K setkáním jsme využili prostor kavárny, chrámu či hudebny – podle charakteru programu nebo i zvědavosti dětí. Program je primárně určen pro maminky – tedy pro rodiče, nikoli pro samotné děti, i když i ty si tam samozřejmě také našly zábavu.

Náš sbor se také zapojil do **pomoci uprchlíkům a válkou postiženým**. Jde zejména o koordinaci ubytování, sbírky teplého oblečení spolu s KP pro Iniciativu Hlavák, sbírky potřebných věcí a účelovou sbírku pro ukrajinskou rodinu, která je ubytovaná v bytě členů našeho sboru.

Uskutečnilo se také několik **výletů/výprav a sborových víkendů**. V květnu se konal výlet k Lence Michalíkové. V září se konal sborový víkend v Bělči – zúčastnily se zejména rodiny s dětmi – a pobyt jsme zakončili dětskými bohoslužbami v areálu tábora. Archeologická výprava do Prokopského údolí se konala 9. října 2022. Akci, při které jsme vykopali několik ortocerů, jeden účastník akce dokonce našel zadek trilobita, jsme zakončili společnou návštěvou pivovaru.

Městská část Praha 5 podpořila projekt **Pamětníci Smíchova**, který má za cíl vytvořit audio knihovnu záznamů vyprávění našich nejstarších sousedů. Knihovnu naleznete na našich webových stránkách, aktuálně obsahuje záznamy rozhovorů s Libuší Nývtovou a Žofíí Vobrovou.

Rekonstrukce

Na jaře proběhlo slavnostní znovuotevření našeho kostela, jelikož byla dokončena půlroční rekonstrukce jeho interiéru, předsálí a kruchty. Renovováno bylo rovněž přilehlé zázemí, kde se nyní nachází nová farní kancelář, koupelna a hudebna, kde tak kromě zkoušek místního pěveckého sboru teď může probíhat i řada aktivit nově vzniklého Komunitního prostoru. Ten pak ke svým programům využívá i hlavní sál kostela. Zde se tak díky mobilním lavicím, které lze nyní snadno odsunout na obvod sálu, mohou kromě bohoslužeb, koncertů a přednášek konat i taneční a divadelní představení a jiné pohybové aktivity. Díky propojení, resp. oddělení chrámového prostoru a místnosti pro rodiče s miminky pouze prosklenými pivotovými dveřmi, může být nyní dětská skupina součástí bohoslužeb, aniž by rušila program v hlavním sále.

Chrámový prostor byl v rámci rekonstrukce vybaven novým Stolem Páně, kazatelnou i křtitelnicí, které symbolizují otevřenou knihu či náruč a svými parabolickými křivkami rovněž odkazují na biblické motivy staré archy, ryby, či nakrojeného bochníku chleba. V rámci dokončovacích prací byly na čelní stěnu vráceny zatím dva biblické verše.

Díky finančnímu příspěví MČ Praha 5 a našeho partnerského německojazyčného sboru jsme mohli provést i nové opláštění varhan, zatím jen z přední pohledové strany. V předsálí kostela vznikla kavárna, která krom nápojů a drobných pochutin nabízí i vlastní kulturní program, čímž produkčně doplňuje celkovou nabídku Komunitního prostoru. Na kruchtě pak jejím přepažením vznikl v přední části prostor pro zpěváky, kteří se zde nyní díky přemístění varhanního stolu blíže k písťalám lépe seskupí. Prostor blíže k oknu je pak využíván kavárnou. Dětská místnost zatím slouží programům KP jako tvořivá dílna. Další investiční akcí, kterou jsme zas o kousek vylepšili stav naší budovy, bylo položení nové izolace na přední terase, kde je nyní nově umístěno naše farní včelstvo. Po loňské celkové rekonstrukci naší hlavní chrámové terasy, která obnášela i stavbu nových zděných sloupků, úpravu zábradlí podle bezpečnostních norem a pokládku nové dlažby, tak byla dokončena obnova povrchových krytin na všech chrámových terasách. I na tyto práce nám z části přispěla Městská část Praha 5.

Za zmínku rovněž stojí, že při revitalizaci kazatelny byla objevena časová schránka se vzkazem stavitelů kostela z roku 1931. Po doplnění našeho poselství jsme schránu uložili na její původní místo do základního kamene pod kazatelnou.

Celkové stavební náklady rekonstrukce se vyšplhaly na bezmála 17 milionů korun, z čehož byla 11 300 000 dotace z operačního programu EU Praha pól růstu, 2 500 000 jsme si na pět let půjčili ze stavebního fondu Jeronýmovy jednoty a 3 200 000 získali na mimořádných darech našich členů, či ze standardních sborových příjmů. Opláštění varhan stálo cca 300 000 Kč. Všem veřejným i soukromým dárcům bychom chtěli touto cestou poděkovat, neboť je malým zázrakem, že tak velké mimořádné podpory se nám dostává v této ekonomicky velmi vypjaté době.

Komunitní prostor

KP zahájil činnost v lednu roku 2022, a má tak za sebou první rok činnosti. Členové týmu KP shrnují aktivity následovně.

„Byl to rok nepochybně krásný a veskrze prvorozený. Plný velké chuti, pouštět se do velkých věcí, plný změn, hledání i velkých zmatků.

I když jsme se někdy cítili vyčerpaní nebo ztěžka nacházeli směr projektu, vždy, když si s Vámi povídáme před bránou k faře nebo v kavárně na schodech, plní nás to radostí a chutí tady být. Hodně si vážíme chvil a příležitostí, kdy se setkáváme – napříč věky, zájmy i sociálními okruhy.

Srdečně děkujeme, že jste v našem zahajovacím roce byli s námi. To je velká radost – mít Vás po boku. Budeme rádi, když nám zůstanete blízcí i nadále.

Moc nás těší, že tu máme milé sousedky, které vedou po sousedsku jógu pro zájemkyně zpoza parku, výuku houslí a výtvarný ateliér pro děti ze Santošky. Máme radost, že spolupracujeme a poskytujeme prostor pro místní Gymnázium Na Zatlance pro výuku „nulťáku“ ukrajinských studentů a Romodrom pro výuku romsko-ukrajinských dětí z ubytovny, která je tady za rohem. Také u nás hostuje pobočka městské knihovny, místní uskupení Arbesačky s časem a programem pro rodiny s dětmi a InBáze, z. s. (s komunitním vařením a relax jógou RU/UKR friendly), která zde snad brzy zřídí své kontaktní pracoviště. Proběhlo u nás setkání místní platformy Sousedění a povedla se nám společně naplánovaná sousedská akce Zelí, konalo se poměrně velké množství (externích i interních) koncertů a hudebních akcí přes alternativní jazz, pěvecké soubory a moderní vážnou hudbu a také několik velkolepých akcí pro menšiny.

Zkrátka, zahájili jsme závratné množství pravidelných aktivit, rozjeli jsme ve větším komerční pronájemy a otevřeli jsme krásnou a milovanou Kavárnu na věky (<https://kpsmichov.cz/kavarna/>). Pracovali jsme také na řadě dalších věcí, jako komunitní

zahrada, potravinová banka, cyklus koncertů atd. Všechny aktivity také třídíme, revidujeme, čistíme a určujeme jasné směry, kam plout.“

Program KP můžete sledovat na webu <https://kpsmichov.cz>

Činnost Komunitního prostoru se podařilo zahájit díky operačnímu programu Praha – pól růstu ČR, Českobratrské církve evangelické sboru ČCE Praha 5 – Smíchov a Městské části Praha 5.

Projekty

Náš sbor byl a je příjemcem financí v několika velkých dotačních projektech a v řadě menších projektů.

Z Operačního programu Praha pól růstu to jsou:

- Rozvoj sociální služby v prostorách FS ČCE Smíchov (CZ.07. 3. 56/0.0/0.0/20_076/0002315) ve výši cca 10 mil. Kč, v rámci kterého proběhne rekonstrukce sborové místnosti.
- Podpora aktivizace komunitního života (CZ.07. 3. 56/0.0/0.0/20_076/0001645) ve výši cca 10 mil. Kč, v rámci kterého proběhla rekonstrukce chrámu.
- Vznik a provoz Komunitního centra ČCE Smíchov (CZ.07. 3. 63/0.0/0.0/20_077/0001851) ve výši cca 5,7 mil. Kč, v rámci kterého je realizován provoz Komunitního prostoru.
- Školy a děti s OMJ jako součást komunitního života (CZ.07. 4. 68/0.0/0.0/20_079/0002141) ve výši cca 3 mil. Kč, v rámci kterého je realizována spolupráce se školami v okolí, zejména gymnázium Na Zatlance.

Z programu Diakonického rozvoje a spolupráce při ČCE jsme obdrželi příspěvek na sociální práce, projekt Kavárny a Tvůrčí laboratoř současnosti.

MČ Praha 5 nám poskytla 5 grantů – na nové opláštění varhan a na projekty Pamětníci Smíchova, Divadelní soubory KP, naši SPZ a na projekt Komunitní zahrady na střeše kostela, který byl spolufinancován také Nadací Via.

Připravila Ester Kopecká

Rozhovor s Tomášem Duong Tung Anh

Od loňského roku se ve sboru můžeme setkávat s Duong Tung Ahn, který byl loni na podzim u nás v kostele pokřtěn a při křtu přijal jméno Tomáš. Tomáš pochází z Rakovníku a v současné době studuje v Praze medicínu. Pokud jste tedy ještě neměli příležitost osobně si s Tomášem popovídat, čtěte dále a seznamte se s jeho cestou k Bohu a do smíchovského sboru.

Tomáši, já bych Vás na úvod poprosila, jestli byste mohli říci více o tom, jaká byla Vaše cesta ke křesťanství, protože asi nebudu sama, koho to bude zajímat.

Dobře, začal bych asi úplně od začátku, aby bylo zřejmé, odkud pocházím. Pocházím z vietnamské rodiny, ale narodil jsem se v Rakovníku ve středních Čechách. Od malička jsem vyrůstal v Čechách a čeština je pro mě mateřský jazyk. Ve Vietnamu jsem byl asi osmkrát, ale Česko беру jako svůj domov, jako místo, kde chci žít. Mám dvě sestry, jedna je o dva roky mladší a druhá o jedenáct let mladší. Oba moji rodiče jsou Vietnamci a jsou buddhisté. Tato víra je spojena s řadou tradic, rituálů a duchovních praktik, které jsem od malička vnímal. Rodiče mě ale nikdy nenutili k tomu, abych praktikoval víru stejně jako oni a vykonával všechny ty rituály a povinnosti s buddhismem spojené. V tomto směru jsem měl takovou liberálnější výchovu a musím říct, že to asi sehrálo velkou roli v tom, jak jsem později hledal cestu k víře a k církvi. V dospívání jsem vnímal, že hodně lidí žijících v Česku jsou ateisté a nemají s vírou a církví žádný kontakt, nesetkávají se s tím ani v rámci rodiny. Zároveň jsem byl v kontaktu s buddhismem a začalo mě zajímat, co rodiče dělají, proč to dělají, jak to vypadá, když se modlí, když přinášejí obětiny, a zajímal jsem se o podstatu toho, čemu věří a k čemu slouží rituály, které vykonávají. Hodně jsem o tom s rodiči mluvil, hlavně s tátou, protože mě zajímalo, jak on vnímá víru i ty rituály, které vykonává. Sice jsem se o to zajímal a zaujalo mě to, ale zároveň jsem se do toho tak docela neponořil, protože už tehdy jsem vnímal, že sice v něco věřím, ale nemělo to konkrétní obrysy, jako například, že bych věřil v reinkarnaci nebo v Boha nebo tak. Kromě toho jsem měl od svých už asi osmi let kamaráda, který pochází z katolické rodiny. Je to můj nejlepší kamarád, se kterým máme krásný vztah a hodně mě ovlivnil, protože s ním a jeho rodinou jsem trávil hodně času. Takže jsem viděl, že chodí pravidelně do kostela, na biřmovací přípravu a podobně. Vnímal jsem tedy i jiný způsob víry a náboženství než jen doma, což mě vedlo k tomu, že jsem se začal zajímat více o duchovno a víru.

Když jsem pak začal studovat medicínu a přestěhoval jsem se sem do Prahy, začaly vyvstávat nové otázky. Například jaký je smysl všeho našeho poznání, jaký je smysl toho, že se učím a co se učím, jaký smysl má to, co děláme a k čemu to směřuje. Učil jsem se třeba anatomii, fyziologii a další obory, rozuměl jsem všem těm procesům, jak to funguje, ale pořád mi unikala pointa. Hledal jsem nějaký hlubší smysl, nějakou sílu, která stojí za tím dokonalým systémem, tím myslím, jak to v lidském těle může být tak dokonale vymyšlené a jak to všechno do sebe zapadá. Měl jsem hodně otázek a začal jsem se více zajímat o podstatu. Začal jsem se zajímat i o jinou cestu než jen cestu exaktní vědy. Hledal jsem v knihách, zajímal jsem se o různé podcasty, videa, ale ze začátku jsem to bral tak spíše skepticky. Silně mě ale ovlivnila kniha Více než tesař, kdy jsem si v jeden moment uvědomil, že v něco věřím. Jen bylo potřeba definovat, v co a jakým způsobem věřím, jestli je to pravá nebo jen nějak falešná či naivní víra. Hodně jsem tedy nad vírou a nad duchovnem přemýšlel a nakonec jsem si uvědomil, že křesťanská víra mi je nejbližší, je mi vlastní. Pamatuji si na moment, který bych označil, jako že ve mně působil Duch svatý. Bylo to minulý rok na jaře, kdy jsem byl na jednom koncertě a do hlavy mi vstoupila taková otázka: „Jak se teď cítíš, a myslíš si, že Bůh na tebe působí?“. A já jsem v ten moment zažíval takový zvláštní pocit štěstí a naplnění. V ten den jsem přijal Ježíše do svého života a vyslovil jsem to i nahlas, přijal jsem křesťanství jako svoji víru.

Asi jste to pak chtěl sdělit i svému okolí, svým rodičům. Bylo to těžké? Měl jste z toho strach? A jak to přijali?

Strach jsem z toho neměl, rodičům jsem to ale řekl až s odstupem asi měsíce. K mému překvapení to přijali nadšeně, pozitivně a s velkým respektem. Byl jsem šťastný, že reagovali pozitivně a moji víru respektují. Ze strany rodiny ani komunity jsem vlastně nikdy nevnímal nějaký tlak v otázkách víry. Stereotyp týkající se vietnamské komunity je, že rodiče bývají přísní a mají rozhodující slovo o směřování svých dětí jak v osobním, tak v duchovním životě. Moji rodiče jsou ale hodně liberální a otevření, což jsem vnímal už od dětství, a nikdy jsem se necítil pod tlakem. A tím pádem ani to, že jsem se odklonil od jejich tradice a víry, nevnímá nikdo z nás jako nějakou zradu. Krásný moment, který to dokazuje, například je, že když se při návštěvě u rodičů chci před jídlem pomodlit, nechají mi ten čas a klid, který potřebuji. To je věc, které si velice vážím, vzájemného respektu k tomu, jakou máme víru.

Mluvil jste o tom, že do Prahy jste přišel kvůli studiu. Když jste přijal křesťanskou víru, začal jste hledat nějaké společenství, kam byste chodil? Jak došlo k tomu, že jste začal chodit právě na Smíchov?

Do smíchovského kostela jsem se dostal náhodou, protože nedaleko našeho kostela bydlím. Když jsem přijal křesťanskou víru, nezačal jsem ale hned hledat komunitu, do které bych se začlenil. Nejprve jsem si sám pročítal Bibli, přemýšlel a modlil se. Po nějaké době jsem ale už cítil, že mi to nestačí, a potřeboval jsem někoho, kdo by mi pomohl ukazovat cestu. Hodně jsem o tom mluvil s tím mým kamarádem a nakonec jsem si řekl, že oslovím nějakého faráře. Vyhledal jsem si právě náš sbor na Smíchově a po jedné bohoslužbě jsem oslovil Maroše, který mě přijal s nadšením, a začali jsme se v průběhu loňského léta pravidelně každý týden scházet.

To je zajímavé, čekala bych, že budete mířit do katolického kostela, když Váš kamarád je katolík. Čím to, že jste zvolil právě evangelickou církev?

Já jsem to bral především názorově podle směru církve.

Takže jste se už při první návštěvě rozhodl pro církev, která Vám byla nejbližší?

Ano, cíleně jsem vyhledával protestantskou církev, na základě toho, co jsem četl a viděl, jsem si formoval postupně názor.

Navštívit poprvé cizí prostředí, neznámé společenství není vždycky snadné. Jaké to pro Vás bylo, když jste začal chodit do našeho kostela?

Musím říct, že když jsem poprvé šel do smíchovského kostela, tak jsem měl určitý strach, jaká bude reakce ostatních. Hodně pozitivně mě ale překvapilo, jakým způsobem mě tam všichni přijali. Do dneška si pamatuji právě tu svoji první návštěvu a rozhovor s Marošem. Tu neděli se zrovna konal brunch, tak jsem tam zůstal a seznámil se s dalšími lidmi a moc hezky na to vzpomínám. A když jsem pak do kostela začal pravidelně chodit, probíhalo všechno tak nějak přirozeně, postupně mě i další lidé začali poznávat a cítil jsem se tam dobře. Často jsem to byl i já, kdo někoho oslovil jako první, a vždycky jsem se setkal s pozitivní reakcí a ty rozhovory byly vždycky příjemné.

Od začátku jste navázal pravidelný kontakt s naším tehdejším farářem Marošem Klačkem, který pak ale poměrně záhy odešel na rodičovskou dovolenou. Nebylo Vám to líto?

Musím říct, že jo, protože ty schůzky s Marošem byly hodně intenzivní a probíhaly v podstatě každý týden přes celé léto. Když už jsme věděli, že Maroš bude končit jako náš farář, mluvili jsme o tom, že by bylo hezké naše setkávání zakončit křtem, tedy že by mě pokřtil ještě on. Proto ke křtu došlo vlastně takto poměrně brzo.

Pokud se nepletu, byl jste to právě Vy, kdo potom inicioval takzvané pokřestní setkávání. Bylo to proto, že jste i po křtu měl potřebu pravidelného osobního setkávání s farářem?

Ano, oslovil jsem naši farářku Aničku Pokornou, která mi říkala o možnosti chodit třeba na biblické hodiny, ale to nebylo úplně ono. Anička potom začala předkřestní přípravu s jednou slečnou a to se mi zdálo vhodné i pro mě, tak jsem se k nim přidal a líbilo se mi to a dneska se už pravidelně scházíme i ve více lidech.

Do kostela jste začal chodit v době, kdy už byla dokončená rekonstrukce. Jak na Vás, jako nově příchozího, prostor působil?

Na mě to působilo hodně krásným dojmem, jak je tam nové to dřevo, lavice, je to světlé... Vytváří to příjemný dojem, že je to prostor, kde je každý člověk přijímán, kde se může ozvat. Na mě to působí hodně mile, jako rodinné prostředí.

Ptala se Ester Kopecká

Konfirmace v období církve na Poušti

Od doby rozšíření kovidu jste nás v našem sborovém domě neviděli – myslím tím kroužek francouzského jazyka, který k nám přivedl bratr farář Ivo Mareš. Přesunuli jsme se totiž na internet a svoláváme se každý týden z domova přes své počítače. Opakujeme si gramatiku a čteme vždy nějakou francouzskou knihu. Všichni čtyři jsme v kontaktu s dnešními francouzskými protestanty, zajímáme se i o jejich historii, která je té naší hodně podobná.

Z rozečteného historického románu žijící autorky Marjolaine Chevallerové Bývalý bastard bych Vám chtěla nabídnout krátký úryvek. Popisuje dobu, kdy náboženství „tak zvané reformované“ bylo zakázáno a věřící se scházeli tajně buď v bytech, na odlehlých místech (podle toho „Církev na poušti“), později i ve stodolách upravených jako modlitebny (maisons d'oraison).

Vypravěč François má jen kusé vzpomínky na své první tajné bohoslužby v lese, když byl ještě malý chlapec; ty druhé už prožil jako konfirmand, což bylo v roce 1754:

Na ně má François velmi přesné vzpomínky a je to pro něj jeden z nejdůležitějších okamžiků jeho dětství, ne-li celého života. Je mu téměř šestnáct let a obdivuje pastora Louise Giberta, který cestuje po celé zemi a káže při tajných shromážděních. Každý ví, že na hlavu tohoto kazatele Svatého evangelia byla vypsána odměna a že sám nespí dvě noci na jednom místě. Pokud už nebyl prozrazen nebo vydán, je to díky přísnému utajení, solidaritě a organizačním schopnostem těch, kteří jej ukrývají a pomáhají mu. Tajná shromáždění se vždy po nějaké době opakují a informace o jejich konání se podávají s velkou obezřetností. Účastníci musí přesně znát místo, den a čas schůzky, ale toto pozvání se nesmí dostat k nepovolanému uchu. Z obavy, aby se mezi pozvané nevloudil zrádce, provádí se kontrola pomocí méreau, což je něco jako mince (ale bez číslíce hodnoty), kterou se otec rodiny prokáže při příchodu a platí i pro jeho rodinu.

François se už několikrát osobně setkal s pastorem Gibertem. Sám se totiž má spolu se dvěma stejně starými kamarády brzy poprvé zúčastnit svaté večeře Páně. Louis Gibert chlapcům vysvětlil, co večerí Páně vyznáváme a v čem je důležitá pro nás osobně. Pak je vyzval ke vstupu do společenství věřících. Do církve budou přijati při nejbližším shromáždění o Svatodušních svátcích. Pastor Gibert byl pro chlapce příkladem odvahy, jejich rodiče pak příklady houževnatosti a vytrvalosti ve víře. Z těch tří Pierre, syn venkovského nájemného dělníka, se sice v Bibli příliš nevyzná, je to však tichý a solidní chlapec, na kterého je spolehnutí. Další z hochů, Abel, je nejlepším přítelem Françoise; tito dva se mohli účastnit katechese společně v domě jedné nebo druhé rodiny.

Abelův otec je lodním kapitánem; Abel čeká jen na okamžik, až ho otec vezme jako plavčíka na skutečnou cestu na svou obchodní loď. Pokud dosud nebyl přijat k účasti na mezikontinentální plavbu, je to proto, že jeho otec si přeje, aby nejprve nabyl dokonalejšího teoretického a vědeckého vzdělání. François je naopak rád oběma nohama na pevné zemi, chtěl by získat titul notáře a zabývat se prodejem nemovitostí. Jeho otec mu vysvětlil, že v tuto chvíli žádný bývalý hugenot nemá šanci být přijat k výkonu povolání v oblasti práva; ale nemusí tomu tak být vždy. Oba chlapci proto zatím studují u jezuitů. Jejich přítel Pierre se učí praktické věci se svým otcem. Má už ruce ztvrdlé tělesnou prací a hovoří pouze v dialektu. Na druhé straně oba přátelé, bratrance, hodně čtou, často diskutují. V latině již neusilují o další pokrok, protože vědí, že pro ně nebude přímo užitečná. Latina zůstává nezbytná pro toho, kdo chce být knězem nebo lékařem. Žádný hugenot samozřejmě nechce být knězem! A v této době, trvajícím více než století, žádný ani neměl právo studovat medicínu.

Když byl pastor Louis Gibert naposledy v Etaules, přišel s ním asi pětadvacetiletý muž a byl jim představen jako Jean Jarousseau.

„V současné době je se mnou na praktické výuce, v terénu, protože má v úmyslu stát se pastorem. Teď poznává hlavně to, že musí být dobrý chodec, pohybovat se nenápadně a umět se skrýt.“

„Ale to přece není nic těžkého, když jste mladí a zdraví, doplnil ten nový. Já se hlavně snažím se naučit, jak oslovit věřící a přinést jim Boží slovo srozumitelným způsobem. Jste mi vzácným příkladem, Louisi.“

„Naučíte se toho více, až budete studovat v Lausanne; já jsem neměl tolik času věnovat se teologii, ale vím, v co věřím nebo spíše komu věřím. Modlím se a snažím se vysvětlovat svatá Písma. Dnes, kdy se budeme věnovat našim katechumenům, budeme mluvit o modlitbě obecně a podrobněji o modlitbě Páně.“

Pastor Gibert otevřel Bibli, kterou měl vždy u sebe, a začal připomenutím, jak nás evangelia vybízejí k pozornosti a soustředění při modlitbě. Než začal vysvětlovat, přečetl napřed a porovnal obě verze v Bibli. Ta, kterou používáme při společné modlitbě, je delší a je u Matouše, tu kratší má evangelista Lukáš.

„Proč existují dvě různé formy modlitby Páně?“ zeptal se François.

To vyvolalo určitou diskusi, ale Gibert ji nenechal dlouho běžet. Trval na tom, že nejdůležitější téma u modlitby jsou buď chvály, nebo prosby a ty se nalézají v obou verzích Ježíšovy modlitby.

„Je to krátká modlitba. Obsahuje to, co máme říci Bohu: chválu a prosby. Nesmíme to recitovat jako magický vzorec, ani mechanicky pouhým opakováním, ale modlit se tak, že si dobře uvědomujeme, o co v ní jde. Když zpíváte žalm,“ pokračoval kazatel, „je to totéž. Je třeba vědět, že se také jedná o modlitbu a pamatovat na to, co nám tato píseň dovoluje říkat Bohu společně. Hodnota žalmů nevychází z toho, že jsou dnes zakázány. Vy je ostatně můžete zpívat potichu nebo v duchu. Je úžasné, že je ve shromáždění můžeme zpívat společně. Příští neděli v noci, ve Valleretu, budeme zpívat před svatou večeří Páně žalm 130. Bude dobré, když se slova naučíte nazpaměť.“

Tajné shromáždění v údolí Valleretu se mělo konat o několik dní později. Bylo svoláno staršími a bylo organizováno podle všech obvyklých opatření. Počet účastníků byl velký, byly to navíc Svatodušní svátky. Měly se tam konat křty, uzavřít několik manželství, přijetí do církve a konfirmace několika mladých katechumenů. Kromě tří chlapců z Etaules tam byli ještě další, pocházející z několika měst v okolí. François přišel doprovázen svým otcem Juliennem a některými dospělými bratry a sestrami.

Když bylo shromáždění překvapeno vojskem, Gibert právě dokončil kázání o Duchu svatém, který se vylil na poutníky v Jeruzalémě, a shromáždění začalo společně zpívat žalm 130, byla vysluhována svatá večeře Páně. François, Abel a Pierre tam byli pozváni poprvé a byli představeni jmenovitě. François tuto událost prožil jako přijetí životního závazku, jakýsi slib loajality vůči svému věrnému a dobrému Pánu. Právě v povznesení ducha v tomto velkém okamžiku přišla první výstraha a první rány mušket. Nastala panika a naprostý zmatek. Mnoho účastníků se vrhlo k zemi. Abel táhl Françoise za paži směrem k houštině. Viděli procházet několik ozbrojených vojáků, jiní popadli účastníky shromáždění za krky a vedli je k svému veliteli.

Bilance té události byla tragická. Napřed se šířily zprávy, že kazatel Louis Gibert i přes rozkazy jej dostat živého, byl zabit. V každém případě byli čtyři nebo pět mužů v první řadě zabito prvními výstřely. Bylo jich mnoho zraněno. Více než dvacet mužů, ještě mladých, bylo odvedeno, aby doplnili uprázdněné lavice u vesel na královských galériách. Mnoho dalších, starších, s několika ženami, které také byly zajaté, bylo odvedeno do vězení v Brouage.

Když se François vrátil domů, byl rád, že tam viděl téměř celou rodinu. Jen Julien, jeho otec, živý a zdravý, měl starost o jednu z dcer, která, jak se zdálo, mohla být zatčena. Zpráva o smrti pastora Giberta nebyla potvrzena. Tak jako Jarousseauovi se mu pravděpodobně podařilo uniknout. Françoiseva sestra nebyla zajata, jak se obávali, aby byla zavřena v klášteře, podařilo se jí uprchnout s rodinou kamarádky a druhý den se k úlevě všech vrátila domů.

Po noci plné úzkosti v Combe de Valleret země nezažila po celé měsíce žádná další shromáždění, žádné kazatele. Konečně se noví konvertité od spolehlivého posla dozvěděli, že Louis Gibert je v bezpečí. Dostal se nakonec do Lausanne, kde si jeho společník a žák přál pokračovat ve studiu v bohosloveckém semináři. Pak přišlo potvrzení, že Jean Jarousseau studuje v Lausanne, a jakmile to bude možné, do dvou nebo tří let bude zpátky. Ve skutečnosti to trvalo déle, po návratu strávil nějaký čas v Cévennách...

Toleranční patent byl ve Francii vydán v roce 1787, ale znamenal zatím jen „Civilní status“, to znamená, že křty a svatby dosud tajných hugenotů dostaly oficiální platnost a byly zaznamenány a uznány notářsky.

Žofie Vobrová

Dopis ze Žitomiru na Ukrajině

Úvod:

Krátce po invazi v roce 1968 byl do kasáren v Krnově přidělen zubní lékař Valentin Bělousov. Jeho paní Anna přijela později a nejprve velmi opatrně se začala seznamovat s místním evangelickým sborem, kde tenkrát sloužil můj švagr Bronislav Kielar. Postupně mezi ní, mou sestrou a švagrem vzniklo pevné přátelství a přeneslo se později i na mne. Po roce 1989 jsme tam vezli humanitární pomoc a později se vypravili za námi i Anna se synkem Pavlem.

Dopisovali jsme si pak, ale po smrti Anny a později i mého švagra a sestry dopisování pomalu ustalo.

A najednou koncem minulého roku jsme dostali dlouhý vánoční dopis od Pavla a jeho otce, dopis ale dorazil až po svátcích. Je to psaní plné vděčnosti našemu národu. To, co se v něm týká všech, bych teď zde ráda uvedla:

Jsme nesmírně vděční celému českému národu, církvím a všem lidem dobré vůle za pomoc Ukrajině, za to, že jste přijali tak velké množství běženců. Poskytujete jim oblečení, nocleh, jídlo i práci. Velký dík za záchranu našich lidí. Děkujeme za vaše otevřená srdce. Věřím, že Bůh vidí vaši mnohou práci pro dobro druhých. Prosím, předejte pokud možno co nejvíce lidem náš dík z Ukrajiny.

V Doněcké oblasti ruští vojáci zastřelili pastora jedné z církví, když šel sloužit bohoslužbu. A potom vpadli do kostela a zastřelili dalších 12 lidí, protože uznávali Ukrajinu jako samostatný stát. Koncem léta tam pochovali kaplana - dobrovolníka, který stále jezdil na bojiště pomáhat, modlil se, pracoval. Pochovali také mladého muže, pastora syna. Kolik ještě bratří a sester zahyne? Je třeba Rusko zastavit, jinak té hrůze nebude konce. Vy jste také něco zažili v roce 1968.

Věřím, že Bůh dá dost sil pro vítězství nad tím ďáblem s tváří Putina. Teď ale není čas stěžovat si na život. Prosím, modlete se spolu s námi za naše bratry a sestry na Krymu, kteří byli přinuceni hlasovat za připojení k Rusku. Na Krymu zavírají křesťanské sbory, není svobody vyznání; všichni baptisté, charismatici a jiní jsou považováni za sekty, stavěni mimo zákon, kazatelé jsou fyzicky mučeni a okupanti dokonce inscenovali sebevraždu. Povyšují se nad původním tatarským obyvatelstvem, je zakázáno mluvit ukrajinsky.

Prosíme, modlete se za mír na Ukrajině.

Prosím, předejte tento náš dík pokud možno mnoha Čechům.

Pavel Bělousov

(Připravila Rut Nývltová)

Upozornění

Dovolujeme si připomenout sdělení staršovstva, že v období mezi Velikonocemi a Svatodušními svátky bude večere Páně vysluhována každou nedělí.

red.

Komunitní prostor Smíchov

Naše komunitní zahrada už začíná dostávat svou formu!

Díky vám všem pomocníkům se během masopustu podařily vyrobit tři truhlíky jako základní kameny komunitní terasy.

Nejvyšší terasa ale pořád bude potřebovat další kopy péče a práce.

Trocha humoru

V postní době pan farář během jednoho kázání mluví ohnivě o pekle, o věčném zavržení a strašlivém utrpení, které čeká na hříšníky v jeho farnosti. Po mši jsou lidé celí zaražení a vyprávějí si o farářově kázání. Jenom jeden muž se neustále usmívá, a zdá se, že mu strach z pekla nic neříká. „Pane, vy se nebojíte pekla a pekelných plamenů? Copak jste neslyšel, co kněz říkal?“ „Slyšel,“ povídá onen muž, „ale já nejsem z této farnosti!“

Kalendárium

Datum	Den	Čas	Akce
12. 3.	Ne	9:30	Bohoslužby s VP, A. Pokorná
19. 3.	Ne	9:30	Bohoslužby, Petr Vacíř
26. 3.	Ne	9:30	Bohoslužby, VSS, volba faráře, A. Pokorná
2. 4.	Ne	9:30	Bohoslužby
2. 4.	Ne		Výlet do Únětic a Roztok, A. Pokorná
7. 4.	Pá	9:30	Bohoslužby na Velký pátek, A. Pokorná
9. 4.	Ne	9:30	Bohoslužby s VP na Boží hod velikonoční, M. Vymětal
23. 4.	Ne	18:00	Porada staršovstva, H. Stelzerová
17. 6.	So	18:00	Koncert Hanychová, Klecandr
18. 6.	Ne	9:30	Bohoslužby s DEGP u nás, G. Reininghaus

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov
Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010
Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Anna Pokorná, Ester Kopecská, Pavlína Krupová, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.